

PASSAGES



Korte Verhalen

ONNO VAN
GELDER JR.

P A S S A G E S

© 2018 Onno van Gelder Jr.

Alle recht voorbehouden

© 2018 Ambilicious, uitgever van verhalen

Alle rechten voorbehouden

Eindredactie: Inanna van den Berg

Omslagontwerp: Stijn Felix / Ambilicious Studio

Illustraties: Stijn Felix

Opmaak binnenwerk: Ambilicious Studio

ISBN 978 94 92551 29 0

NUR 303

www.ambilicious.nl

O N N O V A N
G E L D E R J R.

P A S S A G E S

Ambilicious Breda | Kalmthout

Inhoudsopgave

Marcel	9
Jean-François	17
Louis	27
Ernestine	37
Michaël	47
Judith	65

'Passages' is een bundel korte verhalen. Sommige verhalen zijn geïnspireerd op een foto, andere op een herinnering of kunstwerk. Telkens hebben ze gemeen dat het over slechts een kort moment uit iemands leven gaat. Een 'tranche de vie' als het ware. Een passage die bij de betrokkene altijd zal blijven nazinderen.

Marcel



Petit Paris voelde die namiddag eerder aan als Petit Moscou. Een schrale oostenwind waaide hard over het immer drukke kruispunt en voelde enkele graden onder nul aan. Nijpende vingertoppen huisden in kaal gewolde handschoenen; grijze straatstenen die al weken geen zon gezien hadden, straalden kou door zolen en eeltlagen van de vele wachtenden aan het zebrapad. Het voetgangerslicht sprong op groen en iedereen haastte zich naar de overkant, naar warme chocolademelk en pantoffels.

Alleen zij bleef dralen, voor de parfumerie waar – in een van de uitstalramen – weelderig verpakte poeders van Chanel deden denken aan de geur van *poudre de riz*.

Haar licht gebogen rug was naar de vitrine gekeerd. Een arm wees naar links, wees dan weifelend naar rechts en ging tenslotte ongerust naar haar borst. Met bruin potlood aangezette wenkbrauwen trokken zich samen boven haar bange blik.

Door de met ajour gebreide roestkleurige trui zag ik het ragfijne witte bloesje. Haar tengere hals met de vele levenslagen vulde amper het gesloten kraagje.

Ze hield een handtas zo stevig vast dat haar knokkels helemaal wit waren weggetrokken. In het door uitgroei gekleurde kapsel waaide de wind verwarring. Haar grijsgroene ogen zochten steun.

Ze vonden mij. Terwijl ze mijn gezicht las, ontspanden haar warrige ogen.

Het geluid van een zwaar optrekkende motor dwong mij voorover te buigen om haar vlinderlichte woorden op te vangen.

‘Kunt u ...? Ik, waar ...?’

‘Waar moet u zijn, mevrouw? Waar komt u vandaan?’

Na enkele woorden bleek de verwarring te groot bij het fragiele oudje.

Gezien de barre kou en haar schaarse kledij stelde ik voor om samen de parfumerie binnen te stappen en de politie te bellen.

De twee treden aan de inkom van de winkel waren hoog. Gracicus legde ze haar vrije hand op mijn uitgestoken arm. De deur gleed voor ons open en bevrijdde een efemeer bouquet zoete geuren dat, eens buiten, uit elkaar viel door de ijzige wind.

Een korte uitleg volstond voor de begripvolle en vriendelijke verkoopsters. Ze haalden gezwind een gemakkelijke stoel en plaatsten die dicht bij een radiator.

De deugddoende warmte flakkerde iets op in het dame-tje. Haar ogen glansden als de gouden gloed van een Dior J’adore-reclameposter en ze gleden over alle schappen van de winkel.

Ze stond op en nam doelbewust een flacon uit een rek. Ze plaatste die op de counter en uit de plooiën van haar mouw haalde ze een zakdoek, een relikwie uit lang vervlogen tijd netjes met kant afgeboord. Ze parfumeerde die, sloot haar ogen en snoof diep inhalerend de geur op. Enkele tellen hield ze haar adem in.

‘Marcel ...’ fluisterde ze. Haar ogen traanden verliefd toen ze mij aankeek. ‘Marc...?’ Onzekerheid brak haar broze stem alvorens ze teruggleed in vervlogen tijden.

Een week later zocht ik een plaats voor mijn auto op de parking net voor het Serruys Ziekenhuis. Het trieste beeld van het dame-tje van Petit Paris had me niet los-

gelaten. Ze was de parfumerie uitgestapt met over haar schouders een veel te grote jas van een van de agenten. Ze had oog voor niemand, behalve voor Marcel die ze naast zich waande.

Ik liep richting De Boarebreker, het woonzorgcentrum naast het hospitaal. Achter een raam herkende ik het frêle figuur van het oude dametje.

Haar handen gingen net naar haar hoofd. Gebogen vingers duwden de dunne krullen omhoog om er meer volume in te scheppen.

Ze moet mijn blik gevoeld hebben, want ze onderbrak haar beweging. De vingers trokken zich schichtig terug uit het kapsel en tussen de broze bruin gevlekte handen draaide haar hoofd een weinig richting straat.

Ze keek mij aan.

Ik zwaaide naar haar. Een tweede keer.

Eventjes zwaaiden heel verlegen en met een zuinige beweging haar opgestoken handen, die daarna tot op haar borst zakten waar de vingers zich in elkaar vlochten.

Een zonnestraal lichtte de lange zwijgende tongen van de sanseveria op, maar scheen net niet hardnekkig genoeg om de zware nevel uit haar vragende ogen te verdrijven.

Kort tuurde ik nog in haar richting. Met een fles Eau Sauvage in geschenkverpakking liep ik terug naar mijn auto.